

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział XII Cywilny Sekcja do Spraw Egzekucyjnych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Magdalena Hyla

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2021 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela W. K.

przeciwko dłużnikowi M. T.

ze skargi wierzyciela na czynności Komornika sądowego przy(...) A. W., w sprawie Km (...) (postanowienie z dnia 27 stycznia 2021 r.)

postanawia:

I. Oddalić skargę,

II. Kosztami postępowania obciążyć wierzyciela W. K..

SSR Magdalena Hyla

UZASADNIENIE

Wierzyciel W. K. wniósł skargę na czynności Komornika Sądowego przy (...) A. W. w sprawie egzekucyjnej Km (...). Przedmiotem skargi było postanowienie komornika z dnia 27 stycznia 2021 r.

Wierzyciel zaskarżył postanowienie komornika w części w jakiej obciążony został opłatą 150 zł i zarzucił komornikowi naruszenie przepisu art. 29 ust. 4 ustawy o kosztach komorniczych.

Wierzyciel wywodził, iż zgodnie z art. 29 ust. 5 tej ustawy, opłaty ustalonej na podstawie art. 29 ust. 4 nie pobiera się od osób fizycznych dochodzących roszczeń pracowniczych lub odszkodowawczych, tymczasem w sprawie Km (...) wierzyciel dochodził zapłaty z tytułu zapłaty kary umownej, zaś roszczenie odszkodowawcze zawiera w sobie także należności z tytułu kar umownych

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Komornik przy (...) A. W., prowadził, na wniosek W. K., postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi M. T..

Podstawą egzekucji był tytuł wykonawczy – nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym dłużnik M. T. zobowiązany został do zapłaty wierzycielowi kwoty 4.000 EUR wraz z odsetkami i kosztami postępowania. Egzekucja wypadła bezskutecznie i z tych przyczyn, komornik, postanowieniem z dnia 27 stycznia 2021 r. orzekł o jej umorzeniu. Opłatę egzekucyjną komornik ustalił w stawce 150 zł (pkt. 3b postanowienia), obciążył tą opłatą wierzyciela (pkt. 4b postanowienia), wezwał wierzyciela do uiszczenia kwoty 150 zł na rachunek komornika (pkt. 8) oraz zobowiązał dłużnika do zwrotu wierzycielowi tej kwoty (pkt. 10b). Podstawą ustalenia opłaty i obciążenia nią wierzyciela był przepis art. 29 ust. 4 ustawy o kosztach komorniczych (ustawa z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (t. jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 210).

W ocenie Sądu, skarga wierzyciela nie jest uzasadniona.

Przepis art. 29 ust. 5 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, na który powołuje się skarżący wierzyciel, stanowi, iż opłaty, o której mowa w ust. 4, nie pobiera się:

1) od osób fizycznych dochodzących roszczeń pracowniczych lub odszkodowawczych;

2) od jednostek samorządu terytorialnego;

3) od podmiotów, których przedmiotem działalności:

a) nie jest działalność finansowa i ubezpieczeniowa w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz.U. z 2020 r. poz. 443 i 1486) albo

b) jest działalność finansowa i ubezpieczeniowa w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej, o ile są wierzycielami pierwotnymi, a wierzytelność nie była przedmiotem obrotu

- pod warunkiem że postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte przed upływem dwóch lat od powstania tytułu egzekucyjnego obejmującego daną wierzytelność.

W ocenie Sądu wierzyciel, w niniejszej sprawie, nie spełnia przesłanek uzasadniających zwolnienie go od ponoszenia opłaty.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż art. 29 ust. 5 w/w ustawy reguluje wyjątki od zasady określonej w art. 29 ust. 4 ustawy, a stanowiącej zasadę obciążania wierzyciela opłatą 150 zł w przypadkach umorzenia postępowania egzekucyjnego z przyczyn innych niż cofnięcie wniosku i bezczynność wierzyciela. Norma o charakterze wyjątkowym nie może być, zdaniem Sądu, interpretowana rozszerzająco.

Przepis art. 29 ust. 5 w/w ustawy nie określa przesłanek, na których komornik powinien oprzeć badanie, czy w sprawie nie zachodzi przypadek unormowany w art. 29 ust. 5 ustawy, zatem ustalenia te winny być oparte, w pierwszej kolejności – na treści tytułu wykonawczego.

Podstawą egzekucji w sprawie Km (...) był nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy (...) IX Cywilny, co jednoznacznie wskazuje, iż dochodzone przez wierzyciela roszczenie nie dotyczyło roszczenia pracowniczego. Również z treści orzeczenia nie da się wyprowadzić wniosku, iż dotyczy ono świadczenia o charakterze odszkodowawczym. Ponieważ istotą skargi na czynności komornika jest kontrola przez sąd prawidłowości czynności egzekucyjnych, warto w tym miejscu zaznaczyć, iż na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Km (...) komornik nie miał podstaw do uznania, iż wierzycielowi służy uprawnienie do zwolnienia z opłaty.

Niemniej, w ocenie sądu, wierzyciel zachowuje prawo do wykazania okoliczności z art. 29 ust. 5 do czasu uprawomocnienia się postanowienia o kosztach postępowania egzekucyjnego.

Dłużnik nie skorzystał z możliwości ustosunkowania się do zarzutów skargi, pomimo zobowiązania go przez sąd. Wierzyciel natomiast, przedłożył kopię pozwu oraz kopię porozumienia wekslowego. Z powyższych dokumentów wynika, iż wierzyciel uzyskał tytuł wykonawczy z weksla i z tytułu kary umownej, natomiast z kopii umowy pośrednictwa załączonej do skargi wynika także, iż wierzyciel jest przedsiębiorcą. Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, iż wymogi art. 29 ust. 5 ustawy o kosztach komorniczych nie zostały spełnione. Wierzyciel jest przedsiębiorcą, do którego warunki z art. 29 ust. 5 pkt. 3 a) i b) nie znajdują zastosowania i nie zostały wykazane. Wierzyciel nie dochodził także roszczenia o charakterze pracowniczym. Nie można także uznać, iż sprawie Km (...) przedmiotem egzekucji było roszczenie odszkodowawcze, albowiem nie wynika to z treści tytułu wykonawczego. Kara umowna nie może bowiem być utożsamiana z odszkodowaniem, ponieważ wystąpienie szkody nie jest przesłanką roszczenia o karę umowną. Samo podobieństwo funkcji tego rodzaju roszczeń nie pozwala na przyjęcie, iż intencją ustawodawcy było

rozszerzenie zwolnienia z opłaty stosunkowej, na roszczenia osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą z tytułu kar umownych.

Z powyższych przyczyn, Sąd uznał, iż komornik prawidłowo zastosował przepis art. 29 ust. 4 do ustalenia wysokości opłaty i zasadnie opłatą tą obciążył wierzyciela.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd, na podstawie przepisu art. 767 k.p.c. i art. 29 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (t. jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 210) orzekł jak w pkt. I postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 2 k.p.c. jak w pkt. II. Sąd miał na względzie fakt, iż skarga wierzyciela nie została uwzględniona.

SSR Magdalena Hyla

Zarządzenia :

- 1) Odnotować i zakreślić
- 2) Odpis postanowienia doręczyć
  - wierzycielowi z pouczeniem o uzasadnieniu zażaleniu
  - dłużnikowi z pouczeniem j.w.
  - komornikowi
- 3) Przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.

SSR Magdalena Hyla